

בית המשפט המחוזי בירושלים

27 ספט 2006
30352-06

פסק-דין בתיק ע"פ 30352/06

השופט

1. ע' חבש
2. י' צב
3. י' נועם

התובע

אריה אדלר
ע"י עו"ד אריאל עטרי

- נגד -

הנתבע

אורה אדלר
ע"י עו"ד טליה רם

פסק-דין

ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט רומנוב) בק.פ. 102/03 מיום 4.5.06, בו זוכתה המשיבה מעבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיפים 2(1), 2(5) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

1. המערער והמשיבה היו נשואים בעבר ויש להם ילד משותף. כאשר גבה טורא ביניהם, נפתחו הליכי גירושין, דרכיהם נפרדו, המשיבה עזבה את הדירה בה גרו ביחד ברחוב ניקנור ירושלים בחודש ספטמבר 1999 וגרה במקום אחר. מפתחות הדירה בה גר המערער נותרו בידה. דברי דואר המשיכו להגיע לדירה גם עבור המשיבה, והמערער העביר אותם אליה בעת שהגיע לקחת את הבן מבית הורי המשיבה. במהלך שנת 2000, נכנסה המשיבה לדירת המערער באמצעות המפתח, ללא ידיעתו ובהעדרו, על-מנת לחפש מכתב שהייתה אמורה לקבל מהמוסד לביטוח לאומי. בעת שהותה בדירה, נטלה המשיבה שני תדפיסי בנק. **האחד** על שמו של המערער ובו תיעוד העברת סכום של 150,000 ש"ח

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

שביצע מחשבון הבנק המשותף של בני הזוג לחשבונו הפרטי, והשני, על שם המערער והוריו, שעניינו פירוט השקעות לחודש יוני 2000. מכאן, שהכניסה לדירה הייתה לאחר יוני 2000. המשיבה עשתה שימוש במסמכים הללו, והגישה אותם במהלך הליך משפטי שהתקיים בינה לבין המערער.

בגין מעשים אלו, הגיש המערער קובלנה פרטית נשוא הליך זה.

2. בית משפט השלום קבע, כי אף שלנאשמת היה מפתח לדירה והיא והמערער טרם התגרשו, הרי כיוון שבאופן מעשי חיו בנפרד, התנהגות המשיבה בנוטלה את המכתבים האמורים, שהיו ממוענים אל המערער ואל הוריו ולא אליה, מהווה פגיעה בפרטיות המערער.

עתה נפנה בית המשפט לבדוק האם עומדות למשיבה ההגנות אשר בסעיף 18 לחוק, המורה:

" 18. הגנות מה הן:

במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

...

(2) **הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:**

...

(ב) **הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;**

(ג) **הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר על הפוגע;**"

באותה תקופה התנהלו דיונים בענייני רכוש בין הצדדים. המשיבה טענה, כי המערער משך כספים מחשבונם המשותף, לפיכך נטילת דף חשבון המתעד משיכת כספים זו והצגתה במהלך הדיון המשפטי, הייתה לדידו של בית המשפט " **הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע**" - לפי סעיף 18(2)(ג) לחוק. כן טענה המשיבה, כי נטילת דף החשבון של המערער והוריו, נועדה לחשוף את מצבו הכלכלי האמיתי של המערער, לצורך תביעת מזונות צפויה עבור בנה ובית משפט קמא מצא הצדקה להחיל בעניינה את ההגנה לפי סעיף 18(2)(ב) לחוק. לפיכך, גם אם הייתה פגיעה בפרטיות המערער, ראה בית משפט קמא את מעשי המשיבה כחוסים תחת הגנת החוק, שכן אין לראות בהם מעשים המבטאים התנהגות פלילית. מכאן הזיכוי.

3. **לטענת המערער**, שגה בית המשפט קמא בכך שצמצם את הפגיעה בפרטיות בנטילת המכתבים מבלי להתייחס לצד הפוגעני של כניסה לדירה ללא רשות; בקובעו כי במהלך סכסוך בין בני זוג רשאי צד להיכנס לדירת האחר ולקחת חפצים ומסמכים; ובהתעלמו מכך שהמשיבה יכלה להגיע למסמכים הללו ולנתונים שבהם על-ידי פנייה פשוטה לבנק. ב"כ המערער טען, כי התנהגות המשיבה, בכניסה לבית ובנטילת המסמכים, נגועה בחוסר תום לב מובהק, ומכאן שלא עומדות לה ההגנות שבסעיף 18, כפי שנקבע בפסיקת בתי המשפט, לרבות פסיקה חדשה שניתנה זמן קצר לאחר הכרעת דינו של בית משפט קמא.

4. **לטענת המשיבה**, אין מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא, שבחן את התנהגותה על רקע הסכסוך כולו. לטענתה, בית משפט קמא לא קבע כי הכניסה לדירה מהווה פגיעה בפרטיות, ולפיכך ניתן לומר כי מדובר אך ורק בנטילת המסמכים ונטילה זו נעשתה במקרה, לא תוך חיטוט מכוון ומתוכנן והמסמכים אכן היו חשובים וחיוניים להליך המשפטי שהתנהל בין הצדדים. עוד טענה, כי על-פי הפסיקה, תום לבה של המשיבה נקבע באופן סובייקטיבי בעיניה שלה, ומעת שראתה את המסמכים, הייתה

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

משוכנעת שיש להם חשיבות לשמש ראייה, להוכיח את טענותיה שלה ולהשמיט את הקרקע מתחת לטענותיו הלא נכונות של המערער בסכסוך המשפטי האחר ביניהם. עוד הוסיפה, כי ההוכחה הניצחת לטענותיה של המשיבה עמדה מול עיניה, ואין לדרוש מאישה ואם לילד הנמצאת בסכסוך אישי להיות אלטרואיסטית.

דין

5. ביתו של אדם הוא מבצרו. אין מדובר בפתגם שגור בלבד, אלא בהוראת סעיף 7 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, בה נקבע כי האדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו וכי " **אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו**". כך גם נקבע בפסיקה, כי " **ביתו של אדם הוא מבצרו, ובגדריו הוא זכאי לכך כי יניחו אותו לעצמו בפיתוח האוטונומיה של הרצון הפרטי שלו... הגבלה על נגישותם של אחרים אל היחיד... הזכות לפרטיות נועדה על-כן להבטיח כי אדם לא יא שבו בביתו ולא יא אנוס לחשוף עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה בהן**" (ראה בג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני, תק-עליון 2006(2), סעיף 10 לפסק דינו של כב' הנשיא ברק).

במקרה שלפנינו, גר המערער בביתו ואילו המשיבה בבית אחר. די בכך לקבוע, כי כניסה לדירה של המערער ללא ידיעתו וללא הסכמתו מהווה פגיעה בפרטיות, אף כי למשיבה נותר מפתח מאותם ימים בהם התגוררה עם המערער. על אחת כמה וכמה יש פגיעה בפרטיות, מקום בו הסכסוך בין הצדדים נמצא בעיצומו. בית משפט קמא קבע, כי נטילת המכתבים מהווה פגיעה בפרטיות, ונמנע מלקבוע באופן מפורש כי הכניסה לבית מהווה פגיעה בפרטיות. נראה לנו כי על סמך הממצאים העובדתיים שנקבעו, ניתן לומר שכניסת המשיבה לדירה מהווה פגיעה בפרטיות. טענת המשיבה כי באה לחפש מכתב של המוסד לביטוח לאומי, אינה עומדת במבחן הביקורת, נוכח קביעתו העובדתית של בית המשפט קמא, כי המערער נהג להביא למשיבה באופן סדיר את הדואר שלה, וגם נוכח עדותה של המשיבה, כי מידי פעם נכנסה לדירה, ללא ידיעת המערער ובהעדרו, וזאת בלא שום קשר לחיפוש מכתב של המוסד לביטוח לאומי (עמ' 12 לפרוטוקול בית משפט שלום).

לאור האמור, מסקנתנו הינה כי הן הכניסה לדירה והן נטילת המכתבים מהוות פגיעה בפרטיות.

6. תנאי מוקדם לתחולת הגנות לפי סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות, הינו קיום של תום לב. על הפוגע לעבור משוכה זו או "שער" זה בטרם תיבחנה הנסיבות בהן בוצעה הפגיעה בפרטיות. מבחן תום הלב הנו סובייקטיבי ולא אובייקטיבי, קרי על הפוגע לשכנע את בית המשפט, כי סבר בתום לב שהוא רשאי או חייב לעשות את המעשה הפוגע (ראו בג"ץ פלונית הנ"ל סעיף 24, וכן ע"פ 2963/98 גלעם נ' מ"י, תק-עליון 1999(2)). הנטל להוכחת תום הלב וכמובן קיום ההגנה, מוטל על הפוגע, קרי המשיבה.

7. לדעתנו, למשיבה לא עומדות ההגנות הקבועות בסעיף 18 לחוק, שכן המשיבה לא פעלה בתום לב. הפגיעה בפרטיות נעשתה, במקרה זה, בשני שלבים ובשני מעשים פוגעים. **האחד**, כניסה לדירה, ו **השני**, נטילת המסמכים. אם הכניסה לדירה הייתה כדין, ניתן היה לומר כי הפעולה השנייה נעשתה בתום לב. אולם, כניסה זו כמו קודמותיה, היו ללא ידיעה וללא הסכמה של המערער. כאשר בני זוג נמצאים בעיצומו של סכסוך וכל אחד גר בנפרד, כניסה בלתי מוסכמת ובשופי לתחום המחיה או המגורים של האחרים, אינה נעשית בתום לב. ייתכן כי אם הכניסה לדירה הייתה כדין, עצם נטילת המסמכים הייתה חוסה תחת הגנות החוק. בפסק הדין **גלעם הנ"ל**, כבר נקבע כי כניסה שלא כדין מהווה פגיעה בפרטיות **שלא בתום לב**, כדברי כבוד השופט א' מצא:

" **קיומה של מחשבה פלילית שולל, מניה וביה, את קיומו של תום לב. ומקום בו נקבע, שהפגיעה בפרטיות המתלונן הייתה כרוכה בביצוע עבירה, ששכלולה מותנה בקיום מחשבה פלילית, ככלל די יהיה בקביעה זו כדי להוביל למסקנה שהפגיעה בפרטיות בוצעה שלא בתום לב. טול, לדוגמה, אדם**

שלשם הגנת עניין אישי כשר זקוק להעתק מסמך שמקורו מצוי במשרדו של הזולת. אם העתיק את המסמך, הגם שלא ברשות בעליו, אך לאחר שנכנס כדין אל המשרד, אפשר שיוכל להתגונן בטענה כי פגיעתו בפרטיות נעשתה בתום לב לשם הגנה על עניינו האישי הכשר, במשמעות סעיף 18(ג) לחוק. אך אם לשם העתקת המסמך פרץ למשרד באישון לילה, או תקף את בעל המסמך ונטל אוו מרשותו בכוח, די יהיה במעשה ההתפרצות או התקיפה כדי לשלול את קיום תום הלב; ובכך שמטרה, שלשמה נדקק הפוגע להעתק המסמך, כשלעצמה הצדיקה את הפגיעה בפרטיות, לא יהיה כדי לגרוע מאחריותו." (ההדגשה אינה במקור).

הוסף לכך, כי יכלו לעמוד לרשות המשיבה אמצעי הוכחה אחרים, ונטילת המסמכים לא הייתה חיונית. שהרי מדובר במשיכת כסף מחשבון **משותף** ופניה פשוטה לבנק הייתה מגלה אותה משיכה מניה וביה. כמו כן, קיימים אמצעים אחרים להוכיח מצבו הכלכלי של המערער, דבר הנעשה יום בבתי משפט ובבתי דין. אפשרות זו להשגת ראיות ממקורות אחרים מכרסמת אף היא בתום לבה של המשיבה (ראה בעניין זה פס"ד **פלונית הנ"ל**, סעיף 25).

לסיכום, מאבקים בין בני זוג הנם חזון נפרץ. כעניין של מדיניות, אין זה ראוי ואין זה רצוי כי נכשיר התנהגות פוגעת ונאפשר הגנה למי שפוגע בציפור הנפש הפרטית - בית המגורים - כדרך להשגת ראיות.

לאור האמור דין הערעור להתקבל, אנו מרשיעים המשיבה בעבירות על סעיפים 2(1)(5) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981.

התיק יוחזר לבית משפט השלום לדין בעניין העונש.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ה' בתשרי התשס"ז (27 בספטמבר 2006) בהעדר הצדדים.

י' נועם, שופט

י' צבן, שופט

ע' חבש, ס. נשיא